

No més creus sense deure.
No més deure sense deure.
Els drets individuals són imprescriptibles, inalienables i intransmissibles. • Legítim la Llibertat basat pretent de garantir-la, és cometre atentat contra ella. • La llibertat propia acaba allí font comença la llibertat ajena. És lliçit, doncs, al individu fer tot lo que no perjudiqui a un altre. • La caritat qu'ensinista al qui la fa humiliant al qui la reb, al d'esser substituïda per la solidaritat, qu'aparellana y necessita que la practiquin. • Mentreu el món no es compoigui de servidutes, iguals d'intel·ligents, no pod ha-vèrhi pau entre la rassa humana.

LA TRAMONTANA defensa els principis liberals més avançats, sense atencions de cap mena. • La TRAMONTANA és altament moralista, tenint per base fonamental de la moralitat el respecte a totas las idees y la germanor de totas els pobles. • La TRAMONTANA en política defensa sempre al més avançat contra el més reaccionari, y sosté la necessitat d'una gran reforma social que transformi el modo de ser del productor, aruy supediti al capitalisme. • La TRAMONTANA no està afiliada a cap partit, servint els interens generals de la llibertat sense compromisos ni preocupacions de sectari.

PERIÒDIC POLÍTIC VERMELL

La salut del poble és la suprema llei

La TRAMONTANA és el periòdic qu'es publica en idioma català més avançat en idees polítiques, religioses y d'economia social

El Treball és la primera necessitat

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Espanya, 1 peseta trimestre. — Estranger, 1
Las suscripciones se pagan por anticipado

ADMINISTRACIÓ: Carrer de Poissent, n.º 1, 1.ª, BARCELONA
Pels pagos s'admeten llibreries del Giro Mútuo, lletres de feul sobre y sellos de 15 centims. No s'admeten llibreries especials de periòdics.

PREUS DE VENDA
Número solt, 5 centims. — 50 exemplars, 1 pes.
Surt a llum puntualment cada diumenge

RECORDS DEL 1.º DE MAIG

Neix l'11 de MAIG sense protesta, pensant no més qu'en fer festa.

L'obrer, per aprofitarlo, en huelgas vol transformarlo.

Mes comensan las quimeras d'aficions dinamiteras...

Y per ellas s'ha obtingut... que l'11 de MAIG s'ha perdut.

RECORD

En Josep Lluana y Pujals, director de «La Tramontana», continua pres preventivament en les presons d'aquesta ciutat per atacs al catolicisme, no admetent-se l'absència carcelària a pesar d'estar-se encare tramitant la causa i no ser la pena que correspon al suposat delictu superior a presó correccional.

Els beneficis de la llei, que poden afavorir a qualsevol criminal, no poden en aquest cas arribar a un periodista defensor dels drets del poble treballador. Obrers tots: no olvidem aquesta eloquent línia.

EL 1.º DE MAIG

Escrivim abans d'aquesta fetxa, no podem fer profecies, ni menys referir-nos a un fet que és futur en el moment d'escriure i serà quasi passat en el de llegir-lo.

Però si no podem escriure a l'estil de reporter burges, lo que tampoc està bé a un periodista obrer, podem escriure com propagandista d'una idea racional i justa, i amb això, si no estem acceptats per falta de capacitat, estem forts per convicció i entusiasme.

En lo que és dit sobre l'origen del 1.º de Maig hi ha que rectificar una fetxa: no té origen el 1.º de Maig en el Congrés de París de 1889, sinó en assemblees i congressos americans anteriors, especialment en 1884.

Aquesta rectificació no té solament valor històric: la seva significació val més encare en consideració a principis fonamentals i a aspiracions veraderament emancipadores.

La fetxa americana, la de 1884, significa que les vint-i-tres hores solament poden ser un fet com resultat d'una imposició emanada del poder i de la solidaritat dels treballadors, a pesar dels poders públics.

La fetxa francesa, la de 1889, qu'espera la precua sanció dels poders públics, a la qu'ens conviden els partits obrers militants, és una utopia irrealitzable, qual resultat no pod ser més que un desengany, una causa de fatal reaccions per a la totalitat dels treballadors i l'encorbiment dels capdells, que de candidats hauran passat a elegits i possessors de les ganyanes propies dels polítics d'òbit.

El 1.º de Maig americana té tendència a la impugna de tots els privilegis, a la destrucció de l'autoritarisme, a la proclamació de la llibertat del productor i a la participació equitativa de tots en el patrimoni universal, i com a primers apòstols i màrtirs hi ha els que a Chicago van morir en la força republicana.

El 1.º de Maig francès ha donat un resultat contraproduent. En el primer any de sa celebració tingué importància per la cooperació de tots, tant per part dels que tenien idees eminentment evolucionaristes com pels indifereents; després, perdut el prestigi, ha servit per donar confiança a la burgesia i fer perdre l'esperança an aquells treballadors que, incapassos de contar amb si mateixos, per la seva emancipació, esperen una especie de Mesias socialista qu'els redimeixi.

El socialisme qu'en els primers temps de l'Internacional se presentava compacte i unànim en l'aspiració a l'igualtat social, ha vingut a disgregarse mercès a un moviment natural de selecció: d'una part han quedat els que, anomenantse pràctics i possibilistes, volen tindre beneficis actuals, d'altra, els que, sent calificats d'utopistes o ideòlegs, conserven la puresa dels principis i l'integritat de l'aspiració.

Aquestes dues fraccions principals, germanes pel seu origen, són avuy antitètiques i enemigas.

Com fet complet i inexcusable, és inútil lamentarlo: l'única cosa que podem fer és consignar-ho i determinar bé la seva significació.

Els que presumen de pràctics, pel sol fet de treure de sobre els principis, com s'atja pesada, perden el dret a tota millora, fins l'impossibilitat.

Els qualificats d'utopistes per la seva constància en demostrar l'irracionalitat del privilegi i l'ilegitimitat de l'autoritarisme, posseeixen la força que tothom i en totes èpoques se reconegué a l'idea.

Els uns han fet del socialisme per a els treballadors alguna cosa aixís com el proteccionisme dels burgesos, i han convertit la sociologia en una extra-y-arrotona semblant a l'economia política.

Els altres han fet de l'emancipació del treballador un mort fixo de la tendència progressiva de l'humanitat.

Les paraules qualificadores en aquest assumpte han d'entendre's al revés: els que es consideren pràctics i possibilistes són positius i racionalment els utopistes. Els considerats com utopistes són els que dominen la lògica.

Que tot aquell que tingui cervell compost i resolgui en consciència.

Diuem els primers: «El mal social està en l'organització de la propietat.

«S'han de votar en totes las eleccions comparses qu'estiguin conformes en recabar dels poders públics, en primer terme, el jornal de vuit hores, y després: tota aquella serie de reformes favorables a la classe treballadora, etc.»

Diuem els segons: «La naturalesa amb els seus dons espontanis, la ciencia amb el resultat de totes las observacions y de tots els estudis degudament metodists, els medis de produir o aplicacions de la ciencia a la producció y la riquesa resultant del treball de totes las generacions anteriors, constitueixen un patrimoni universal que de dret pertenc a tots els que viuen en una generació.

«No té amo la terra, com no el té l'ayre, la llum, els mars, el soterrani, els boscos y tot lo qu'existeix sense el treball de Thom; no el té la ciencia, avuy incuicament monopolisada pels tics; ni el tenen els medis de producció, y aplicació de la ciencia a la producció.

«No s'otorgan els drets naturals per una constitució política als individus rics o pobres, explotadors o explotats, confosos en la denominació de ciutadans, hipòcrita aparència d'igualtat, sinó qu'el tipo o l'unitat social és el productor.»

Ja ho veheu: l'un és la vaguetat, l'indennit, l'altre és l'afirmació viril d'un pensament concret. Per a els primers, l'acció dels treballadors és sotat sempre que s'els mani y fer festa el 1.º de Maig, donantse constantment queques y directors que, junt amb els burgesos, fan la seva desgracia més desesperada; als altres correspon la demostració de l'iniquitat existent y la propaganda incessant.

No consisteix l'emancipació dels treballadors en tenir un quants diputats en els parlaments, ni en que es decretin lleys que per ser oposades a l'interès dels capitalistes han de ser lletra morta, sinó en fer que tothom entri en la possessió de la part que li correspon en el patrimoni universal.

Tingas en compte que l'esforç necessari per a alcançar un objectiu petit e impracticable es el mateix qu'es necessitaria per a obtenir l'objectiu gran y final, y que, per consegüent, és necessari reduir el socialisme a sa significació primitiva: l'aspiració a la llibertat y a l'igualtat, de lo contrari serà un nou partit polític, una mixtificació més de la qu'han de fugir els treballadors.

UN SOFISMA POLITIC

El cambi polític ocorregut en la caiguda dels liberals y la pujada dels conservadors fa esperar la dissolució de las actuals Cortes y l'elecció d'unas de noves.

Perquè ja la política ha arribat a la franquesa del cinisme, y no hi ha qui pensi en qu'el país tingui una representació, sinó en que cada govern sigui l'arbitre d'una majoria parlamentaria que sancioni tot lo que tingui a bé proposar.

En tal situació, els polítics que volen passar per populars discuteixen si s'ha de recorre al retraïment o si s'han d'eleger diputats, y sembla que per afe els caps grossos de la política s'inclinan an aquesta darrera opinió, que denominan acceptar la legalitat.

Un d'ells, en Pi y Margall, ha publicat un article combatent amb energia el retraïment, procurant demostrar amb dades històriques la seva inefficacia.

Per a nosaltros, que l'ideal no està comprès en cap programa dels partits qu'aspiran a la governació de l'Estat, sinó qu'aspirim a no ser

governats, aquestes qüestions ens tindrien sense curadado; però considerant com un dever nostre contribuir a la formació racional y conscient de l'opinió pública, hem de formular breument el nostre criteri inspirats en el desitj d'aniquillar un sofisma que molts premen de bona fe com moneda corrent quan no és altra cosa que veritat fabricada.

Diu en Pi y Margall que, per a ser lògics, els qu'acceptan el retraïment deurien renunciar a tots els drets qu'els concedeixen las lleys, y en tal concepte no deurien publicar periòdics, ni fundar societats, ni concorre als meetings, etc.

La Publicidad comentava aquestes declaracions y las qualificava d'inconstables, y segurament no falta qui aixís ho accepti, ja que per desgracia abundan els individus que prenen els pensaments fets, com roba de cal sastre, per establir-se la ley de pensar.

En primer llog hem de recordar una cosa fundamentalíssima y ja de tan sapiguda quasi oblidada: la ley no crea el dret; tot lo més el reconeix, perquè el dret és anterior y superior a tota ley; ademés, el dret és part integrant de la personalitat humana y solament se desprèn d'ell el suicida.

Però ja que ensforçarem en combatre un sofisma d'en Pi y Margall amb els nostros arguments? El mateix Pi y Margall ens donarà resposta la qüestió sense més treball que traduir las sevas rahons, presa del seu llibre *La Reacción y la Revolución*.

«L'home es un fi en si mateix, l'humanitat, en l'individu com en l'especie, deu ser l'únic objecte dels meus actes. Veig, per exemple, violada la llibertat per las lleys prohibitivas? Doncs deg atacarlás furivament, conspirar contra ellas, cridar contra ellas a las armas, desgarrarlas am la punta de l'espasa... De lo contrari, conatgraria la violació, de la llibertat, y contentaria no pug conatgrarla; contribuiria conscientment a l'estancament de l'humanitat, y la ley de l'humanitat és el progrés.»

Consti: may se pot renunciar la possessió d'un dret.

«Es veraderament un dret aixó que s'anomena dret electoral?»

Per a respondre afirmativament s'hauria de reconeixer la racionalitat de l'Estat y l'existència de la soberania popular, y en Pi y Margall diu en l'obra citada:

«En què, en preguntarant, descansarà, demà que s'romi la Revolució, el govern de l'Estat? Filosòficament parlant, en lo qu'avuy: en el no res... El poder, com la religió y la propietat, no depen de la voluntat de ningú: existeix per si y ane si, obra constantment obehint a las condicions fatals de la seva propia vida. La nostra inteligencia el nega, y jencore no gosa condemnarlo... A la mort del poder deu la democracia dirigir tots els seus actes.»

«La soberania del poble es una pura ficció, no existeix... L'idea de soberania es absoluta, no té menos ni més, no és divisible quantitativa ni qualitativament: «Sog sobeirá? No pod haverhi a sobre meu altra soberania, ni es possible concebirla. Admesa, doncs, la soberania individual, no pod admetre la colectiva.»

Resulta que l'anomenat dret electoral es un fals dret otorgat per una ficció sense existència real; doncs no és més qu'una trampa qu'els acaparadors del poder posan als individus anomenats ciutadans per a que, despullantse dels drets positius, dels inherents a la seva naturalesa, vagin a donar apariència de legalitat a la tirania política.

La consecuencia racional de tot aixó es que, segons la rahó y segons els Pi y Margall de 1854, no pod ferse cas del Pi y Margall de 1895, y l'individu conscient, el qu'està en plena possessió dels drets naturals y no vol contribuir a una farsa que significa pels uns explotació y tirania, y pels altres servitut y enviliment, no pod votar representants per a la continuació del poder.

Res més per avuy.

REFLEXIONS SOBRE EL 1.º DE MAIG

Per sis vegades ha transcorregut aquesta fetxa memorable desde qu'el dia 1.º de Maig va pendre caràcter de diada destinada a consagrar las reivindicacions proletàries condensadas al valor del plantejament de la qüestió social.

L'any 1890, qu'en els anys de l'Historia obre-

ra tindrà sempre especial senyalament, va esser el primer en què memorable dia que senyala l'entrada al mes de las flors va manifestarse esplendent de goig i pleròtic de desitjos d'afavorir la causa dels obrerets.

Els dos anys següents també el dia 1.º de Maig va presentar-se animós en pro de las classes treballadores per l'activitat que gran part d'aquestes demostraren en la defensa dels seus interessos, mes dividida ja la classe obrera en diferents partits militants qu' es repelien l'un a l'altre, afavorint tan sols l'indiferentisme i l'exceptivisme dels que, negant el seu gra d'arena a l'edifici de la regeneració humana, són sempre els primers en volere aprofitar dels fruïts de l'agena activitat, la diada obrerista per excel·lencia no tan sols va perdre el seu caràcter de protesta contra l'organització social avui existent, sino que va passar a ser un cau de dualismes entre aquells que més necessitat tenien de estar units para tota junta reclamar y obtenir las milloras a que la civilització moderna y la dignitat d' homes els dona dret.

Y per si encare no hagues sigut prou grossa tal desgracia, un pitjor mal va desenvoluparse entre aiguns dels partidaris de l'emancipació del treballador: l'afanç y l'empleo dels explosius, creyent qu' amb ells podia anarse a la revolució social igual que qui anava al teatro a veure una comedia de magica en que tot cambia amb una facilitat espantosa per art de biribolroqui.

Y no cal dir els danys que las insensatas aficions dinamiteras d'uns quants alucinats han portat a la classe obrera, perquè obrerats y devuliant sang están encare las feridas causadas al cor de las organizaciones y al cap de molts de las més valiosas personalitats consagradas a l'ideal de l'emancipació económica del proletari.

El dinamiterisme no ha fet més que justificar tremendas persecuciones y donar llog a terribles castigs, sent la resultancia d'allo el desmuntament y la dispersió de las lortas proletarias a costa de tants esforços organizados. L'indiferentisme, quan no la traició als ideals, ha vingut a sustituir l'antig entusiasme, y el bust de l'aislament vengnyoreja avuy per molta dels llogos abont abans glaxian plenas de forcs infinitas de colectivitats obreras de tota mena, fent practica a la menuda de l'organización que creyan tenia de ser l'adaptable al pervindre de l'humanitat.

Si nothom pogués aprendre en las duras ensenyansas dels temps y de l'istoria, a bon segur que no tornaria may més a repetirse la nota contraproduent de las aficions dinamiteras, pretrinit amb ellas de ensar la causa de l'obrer, mes tan insensatas són las passions en alguns homes, tan pod l'amor propi impeding confesar noblement l'error en que s'ha caygut, que per poc qu' els enemigs encoberts en la classe obrera y la fatal ignorancia d'alguns treballadors halaguin las passions dels que sembla que vulguin fer pacte am l'error, no fallará may qui pretingui trastornar inutilment la rassa humana amb actes negatius de tota civilització y de tot progrés y altament perjudicials als interesos dels que pretenen transformar la societat, no pas destruint las personas, sino modificant y sustituint las actuals instituciones politicas, religiosas y económicas per otras més en armonia am la justicia que porta a l'home pel cami del progrés en busca de la seva perfecció.

Mes com la vida humana ha portat, porta y portará sempre en si meteixas condicions y elements de lluyta, cumplintse amb ella la condició científica de que s'ha de lluytar para recorrer el cami del perfeccionament, per més estrebanys qu' es trobin devant de las ideas de justicia tenen de saber afrontar-se amb enterea y dignitat, y aixís siguin els representants de la tirania que perseguixin amb iniquitats carcelarias, com els extraviats per l'ignorancia o per una passió descarrilada que cometen actes monstruosos en nom d' unas ideas quina generalitat y grandesa no han pogut encare comprendre, a uns y altres tenim de combatre am la fermesa de las nostras atreladas conviccions y l'exemple d' una intaxtable conducta, en la seguretat de que aquesta constant tasca d'alts vols revolucionaris y verader altruísmo larà que, si no no 1.º de Maig, un altre qualsevol dia no molt lluny prepari el de las grans justicias humanas y el de las reivindicacions de las classes treballadoras.

LA FESTA DELS OBRERS

(INTERVENCIONS)

 Tachon estava per ella y amb entusiasme y dalt va el mio obrer celebrant dels burgueses a despit.

Y accoració tan anantam va el Primer de Maig trobar, que fins als més reaccionaris tal festa van celebrar.

Y per uno qu'era poderosa el cor just volgué fer, que la primera era anava per dintre ben clà en veig.

Provant a l'burguesia teniam treballador que camonava a grans passos estera la reaccionaria.

La fe de la que vol feria, y lo long de per clà y just, dia que amb costadissims els que tan la festa am gran.

Y un perquè el burgesis a oblige, y l'altre per ser ben sol, está dant la classe obrera un expectativa molt triat.

Tachon mora qui comenza y aigüé vol tir' arant, y entze tant la burguesia se va de tóbar a oblige.

Resultant que las tres horas que tant temps hi desonem, a porras las porras d'allo, no ving que las obrerats, mes.

Dint' arat un altre dia, y dig lo amb el vèter, y és qu' aquesta borrasa veia per complert l'obrador.

Que si comenza potosa y ha estat després d'obrer, no es estrany que tingué un dia que en genti compliment.

Y las obrerats a oblige, no acalva regunt així, que l'obrer no burguesis per mas a l'obrer anant.

Y al tóbar cada any la festa qu' el mitec idill' ha portat, li tenjan l'altre y l'altre, venem a l'altre obligat.

Si no, Es necessari que el obrer a la classe obrera la fe, y que d'aquez modo de trobar en l'altre un verader mitec.

Es de ank arant, no poderera, perquè l'obrer, atre solució en una quenda que avate al l'obrer d'allo.

S'ha de tóbar la consigna de la societat actual reaccionaria bona d'allo de revolució social.

Y la societat obrera y no pas la reaccionaria. (VI) DE MAIG, no queda dubte, d'at' la Revolució.

DOCTOR BARCELONA

Una comissió de mestres d'escola de la provincia de Barcelona ha visitat al Delegat d'Hisenda d'aquesta capital reclamant que s'eh pagués el sou del primer trimestre d'aquest any, que s'els deu.

Encare que sigui injust que s'els retrasi d'un mes la paga del trimestre als mestres d'aquesta provincia, els d'altros punts d'Espanya deuran creure qu'és poc menos que fatidós atot de qu' es cobet amb un mes tant sols de extras.

Un senador ha preguntat al ministre correu-poment, en sessió de Cortes, sobre si sabia res d'un cobo de 800,000 duros efectuat en la Tre-soreria de Filipinas.

Y el ministre ha dit que no en sabia res, y que ja procuraria enterar-sen.

La triolera de cinc governadores de Filipinas se diu qu'envia cap a Espanya el general Blanco, governador general d'aquell tros de patria espanyola, per haverli sortit carcats o no fells el pes necessari para poder continú descompenyant aquells importants càrregs en las illes Filipinas.

La veurem com de tots aquets elevats peron-natges, que no setx yas per sobre de sanitat, d'honrades ni d'inteligencia qu' els ha rebutat el general Blanco, no en parará ni un a la pro-sió ni s'els exigirá responsabilitat per res.

La ley, en aquets casos resulta sempre feta amb unas mallas qu' el pes gros pod trencalas y fugirne, y que tan sols el pes petit que no té forsa hi queda atapat.

La setmana pasada ja deyam qu'en un aquet batiboll del descombriment de la xanxulleria dintre l'Ajuntament de Gracia acabaria per carregar el moti legal algun infelís, y que ja seria hora d'examenar el voci de no mex exigir responsabilitat als infelissos, y efectivament a la prezo han ingressat dos pobres mossos o recaudadors de pissa, qu' a bon segut voluam tan ells en las dibuxas municipals gracienses com jo en las casetas de las animas de las iglesias.

Els dos mossos, processats, segons sembla, perquè cobrant en la plaza donavan una petita fraccio de papers de cinc centims per cada deu que cobtaván, se diu que tiravan tot lo qu' es recaudava en una caxeta de la que may estan ells els quims en treyan aquells interesos, que recaudavan baix vigilancia, y qu' es de suposar feyan lo que feyan segons ordres o indicacions rebudas de qui podia donarlas.

Mentres en la inacabable xanxulleria que regna en tots els rams de l'Estat no es comensa a netejar per dalt cridant a la barra als xanxullers d'elevada categoria y sent qu'ells siguin els primers que poblin las presons, no serán més qu'entreteniments y comedias de més ó menos mal gust els actes de pretenguda moralisació de las administracions dels interesos públics.

En las derteras discussions tingudas al Congrés sobre el naufragi del Reina Regente, han sostingut varios diputats qu'aquell barco no reunia condicions ni para la navegació ni para combats navals.

Diguin, doncs, que no servia per res. Ah, si servia per abonar pagas. Y para convertirse a lo millor en cementiri d'infelissos lortats a servir a la patria.

En las meteixas discussions sobre aquet desastre, ja va convenir en que no era just que per ell s'exigís responsabilitat a ningú.

Naturalment! Com no era possible carregar el moti a cap porter ni empleat de baixa categoria!

A Cuba s'ha passat per consell de guerra y fusellat un tinent de l'exercit espanyol per haverse deixat sorprendre y desarmar un destacament que manava de 60 homes.

Aquet fusellament y el del presidari de Melilla haurán sens dubte demostrat als enemigs de la patria espanyola l'energia am que sabem fer la guerra.

La última no més setx, si acás, qu'aquets enemigs, devant de tals fusellaments, se con-

El partit socialista obrer se pod dir qu'és l'unic qu' es mou un xic a Espanya per la diada del 1.º de Maig, celebrant meetings en varios punts para influir en la petició de la jornada legal de las 8 horas.

A Barcelona ha anunciat per avuy al mati una reunió en el Circo Equestre de la plaza de Catalunya, a lo qual creyem que quedará reduhit tot el moviment del 1.º de Maig de aquest any dintre la comtal ciutat barcelonina, primera de las d'Espanya que va sapiguer donar importancia an aquesta festa.

L'actual ministre de la Governació és facil que no sigui home prou practic en l'ofici de fabricar eleccions, y com l'actual ministre de Gracia y Justicia Sr. Romeo Robledo n' es un gran mestre d'aquesta gramática parda, diuen els periodics de Madrid que las oficinas pels datos electorals, qu' es com si diguessim la fabrica dels futurs regidors, s'ha instalat dintre el ministeri de la Gracia y etc., baix l'immediata inspecció, vigilancia y entremaliaduras del gran elector de la barra politica.

Si aixó resulta cert em sembla qu' els silvicultas s'haurán ben tallat, y que de regidors republicans no en surtirán mes qu' aquells que hagin fet als amb els governants deixantse en-casillar per anarse a fer els seus a costellas de altres.

cretin a fer una rialleta diabòlica y pensar filosòficament.

—Ahi me las dan todas.

Russia, Fransa y Alemania han entregat una nota diplomàtica col·lectiva al Japó significat que no poden consentir que en el tractat de pau concertat entre aquesta nació y la Xina els vencedors s'apropiïn els territoris que els cedexen els venutsos.

Fransa, que s'apropia el Tonkin, Alemanya, quedantse part de Fransa; Rússia enjunyint la Polònia y prenentse part de la Turquia, em sembla que no resultan pas las nacions més a propòsit para existir la despulpa de la Xina.

Però desculpau fer, que si aquests nous D. Qui-pot-volen que'l Japó no es quedi segons que dels aixos... és per la scorrilla rabó de pretindre quedarho els.

Es qüestió de gelosias y competencies entre grans e il·lustres lladregots.

Els cotterots d'òmnibus s'han declarat en huelga a París, y quan tot feya prevente una victòria pels treballadors ha sortit el govern francès amb la consabuda imparcialitat devant las qüestions de treball, y, republicà y tot, ha fet agafar els principals instigadors de la huelga, ha fet una ratxa de buelguistas, y l'empresa s'ha aprofitat de l'oçasió para cobdrir una miqueta de lo molt qu'es veya ja obligada a acceptar dels treballadors, y aquets han tingut de tornar al treball no conseguint de bon tros lo que s'havien proposat y que pels seus esforços estavan ja a punt de conseguir.

Am lo qual s'ha posat de relleu una vegada més qu'el govern, sigui quin vulgui y diguis el nom que vulgui, en las lluytas del capital y el treball sempre es posa de part dels privilegiats y explotadors.

La joventut realista de París, composta de aquets inútils gomosos que tenen encare més de micós que de personas, ha resolt regalar una espasa d'honor al seu amo el duc d'Orleans.

Els que fan tota la seva rabó a la forsa, és molt just que regalin espasas com emblema d'honor.

Que farien molt bon pondant amb una guil·lotina com emblema de govern.

Y uns quants instruments de tortura com a signes de creencias religioses.

Llegeixo en un periòdic local qu'es tracta de nomenar Fiscal d'aquesta Audiència a l'actual president de Sala Sr. Hermosa.

No necessita aquest senyor el tal nomenament para exercir de Fiscal, puix no fa altra cosa resumint com a president en alguns dels judicis orals davant dels jurats, com ha fet sempre en nosaltres, per més qu'es permeti aquest luxe faltant a la llei qu'ordena a las presidencias imparcialitat y abstinéncia de manifestar la seva opinió sobre las respostas que es tinguin de donar a las preguntes formuladas.

Celebraríam qu'el fiscal fiscal, quan menos perquè aixís podria dedicarse legalment a satisfer els seus instints acudadors.

La Diputació provincial de Granada està més enducada que una dòna de la vida.

Als seus empleats els deu la friolera de 18 pagas, a consecuencia de lo qual alguns d'ells estan morintse materialment de fam y els serveys públics an ells encarregats no cal dir de quin modo aniran.

No poguent aguantar aquest incompreensible estat de cosas han amenssat en declarar-se en huelga els metges de la beneficencia pública, els empleats de la presó y els conductors de cadafers al cementiri.

Fiadament pensant, suposo qu'aquesta Diputació que tan sagradas atencions deixa de satisfer, no deurá descuidar las funcions d'iglesia, inclosos suntuosos funerals pels morts del Reina Regente, a fi d'anar afavorint al clero.

Perquè lo just és que qui tan malament complex las obligacions de la terra, a lo menos procuri estar bé am Déu per anar al cel.

La festa internacional del 1.º de Maig la passarán els obrers francesos amb la llibertat tradicional am qu'acredita els seus actes en favor dels desheretats aristocràtica vehina republicana.

Per aquest dia el govern francès té prohibida

tota manifestació, perquè allí aquet dret no està reconegut per la llei, y pel que puga convenir las tropas estaràn squarteladas y disposadas a fer sentir el seu pes a qualsevulga proletari que pensés en fer alguna cosa pràctica para obtindre ó demanar alguna millora. La democràcia y republicana Fransa per alguna cosa està agermanada am la teocràcia y absolutista Russia.

L'emperador de Xina, escudantse am la nota de Fransa, Russia y Alemania, diu ara que no vol ratificar el tractat de pau firmat en principi amb els japonesos.

Ja previc el resultat de tot aquest gran negoci, y és que l'Occident, a la fi, quedarà derrotat.

Las societats obreras adheridas a la festa del 1.º de Maig a Barcelona, donaran en la tarde d'avuy una representació del drama obrerista El Pan del pobre en el teatro de la Granvia d'aquesta ciutat.

Es de creure qu'el teatro es veurá concorregut.

Y que s'haurá sapigut prescindir de l'empressari burges, quan menos per no fer materia d'explotació una festa obrera.

Per qüestions de conveniencia de certs negociants, las barracas dels burots de Madrid encalavadas per la part de la plaza de toros de la vila de l'ós, han reculat un bon xic aquestos dias, quedant, doncs, infinitat de casas y magatzems abans encalavats dintre la zona dels consums, ara fóra d'ella.

Y direu que a qu'heu nat aquesta noticia? Doncs a una friolera: En aquesta manobra burotavre-matutera obeheix a necessitats electorals de la pròxima renovació d'Ajuntaments.

Voleu més proves encare de la sinceritat electoral del govern?

Continúa encare malament del peu el director d'aquet periòdic dintre la presó, no adelantant gaire la cura pels mals ayres y las pessimas condicions higienicas que reuneix aquell establiment penal.

Molt se parla de patriotisme am motiu de la guerra de Cuba.

Pero reparcu el patriotisme en estat de pràctica, y veureu com els rics no volen anar a soldats, y que fins els pobres que hi van a la forsa preferiran quedarse a casa, com se demostra volent els excedents qu'es cridin a las filas als de passadas quintas, y aquestos pretendint qu'es les crida d'aquells.

En tants comentaris am lo qu'ens aixó va veneciar, perquè, per pot qu'et desculdis, li podries pendre mal.

En Macéo, cabecilla de Cuba, ha resultat ja mort tres ó quatre vegadas, y sempre ha resultat.

Derretaran unas noticias sin suicidarlo, y el resultat ha sigut qu'el suicida era un germà seu.

Aquesta vegada la noticia ha resultat una aproximació de verídica.

El ministre Sr. Bosch y Fustegueras, el floctinent d'en Romero Robledo, ha declarat qu'el govern aspira a fer unas eleccions vritat.

Lo qual que vol dir qu'els que diuen aixó creuen que fins ara no s'hi han fet.

Conformes. Y també conformes en que no tenia necessitat de fer ningú del ministeri aquella innocent afirmació.

Respecte a la vritat de las eleccions, ja fa molt de temps qu'els espanyols sabem a qu'atendrimos.

L'abundancia d'originals y el destinar aquet numero al 1.º de Maig, fa que suprimim avuy la secció de Mal temps.

NOVEL·LAS

Trobantse l'altre estiu la Rerurada olvidada per el simple d'en Canot, digué—Voleu dir-me, noy, com ha sigut qu'em deis a i estiu abandonada, després que tot l'ivera tan m'han volgut?

Y en Canot, per deixaria més burhada, contenta molt tremant.—Si faig aixó és perquè l'estar còmode m'agrada, a l'ivera me serviran de farrada, però a l'estiu, Rerurada, em las calo?

—Me vol' el favor de dir-me que tot dir una contrari? —Contrari? Vol' dir una cosa contraria del contra-hast.

De las aietas del dia, se dir mai mouen fit. En cambi m'ho sugera quatre dimes ja es tenia, que dia bé de las de nit.

En marit l'impocientata perquè tenia l'impoc malalta al lit, y la Reina de consellerio tractava dientli:—No tingues por que molt promte estaré bé y ell contenta.—Pues qu'ho he? Es aixó lo que sentes jo?

Es la vida un capítol, qu'el tenim tots quan nasim, y que tots plagats gaudim, els uns bé y els altres mal. Malgrat ho es criminal, y autuicario es en sa, puix tant es qu'el sab guarda' com el que gens l'estima, es troba qualsevot dia, que la mort li fa deia'.

Lluís SALVADOR

TERS DE SILABAS

Substituir els punts per lletres de modo que llegidas vertical y horizontalment, siguin: 1.º ratlla, poble català; 2.º ratlla, en els quartels cada dia en passau; 3.º ratlla, personatge simbòlic.

PROVEU DE LA GRANVIA

GEOGRÀFIC
EL
PEIX
VII
1887

SIGNI DE CAROLÍ

NOLUCIONS

É LAS CABORIAS DEL NÚMERO DEBARE

Xarada, Ca-polla, Targón, La Portera de la Fábrica, Gerrochil: Per dimes als quartels.

Biblioteca de LA TRAMONTANA

LA REVOLUCIO, poema català en tres cantos per J. Lluana, ilustraciones de M. Moliné. Elegante folleto de 32 páginas en 8.º, 30 céntimos.

LOS PARTIDOS SOCIALISTAS ESPAÑOLES, por J. Lluana. Lo que son—Los que tienen razón de ser—Los que convienen—Los que tendrían que ser—Procedimientos y relaciones mutuas—Estudio y juicio crítico de los mismos. Lo folleto de 16 grandes páginas con letra muy compacta, 10 céntimos.

QUESTIONS SOCIALS, important libro escrito en catalán por J. Lluana, conteniendo interesantes estudios sobre los siguientes temas:—Lo criteri de la vritat.—La llibertat del treball.—Las concaccions. Qui las fa.—Las huelgas.—Las classes mitias.—Socialismo y Anarquismo.—Comunismo y Collectivismo.—Organisacio anarquista.—Lo dret a la vida.—La Familia.—Lo Sufragi Universal.—Lo dret de propietat.—Lo interés al capital.—La educacio de l'home per l'home.—Educacio y capacitat de la classe obrera.—Las vritat moras.—La Enseñanza integral.—La llibertat per la existencia.—Lo just y lo legal.—Resolucio del problema. Forma un elegante tomito de 125 páginas, 30 céntimos.

ESTUDIOS FILOSOFICO-SOCIALES, por J. Lluana.—Un tomito de 122 páginas, conteniendo las materias siguientes: La Familia.—Apuntes de estadística universal.—Qué es Anarquismo.—La Política, 30 cént.

LA MUJER EN EL CRISTIANISMO, por Cristóbal Llorca, con el prólogo La mujer ante la Cruz, por Odo de Busc.—Un elegante tomito de 50 páginas conteniendo y comentando las más notables y sabrosas barbaridades con que los Padres de la Iglesia han ridiculizado a la mujer.—Encuadernado en rústica, 30 céntimos. Elegante encuadernación en tela, 1 pseta.

Para la adquisicío de todos estos libros y folletos dirigirse a la Administracío del periódico LA TRAMONTANA, calle de Ponce, n.º 7, pas 1.º, Barcelona, mandando el importe en sellos de correos ó cualquier documento de fácil cobro.

Desde 4 céntimos, 25 por 100 de descuento.

Imprenta Ronda de l'Universitat, 4.—Barcelona